

CHƯƠNG HAI

ANH HÙNG NGỘ NẠN GẶP GIAI NHÂN

Một vùng trời thật êm.

Những chiếc lá vàng còn đậu trên cành, lấp lánh dưới ánh rắng chiều... tạo cho cảnh vật đó đây vô cùng rạng ngời kỳ ảo!

Nơi ngôi nhà mát hình lục giác của quan Hàn Lâm Học Sĩ Nguyễn Phi Khanh có một người con gái đứng tì tay nơi thành rào, say sưa ngắm cảnh thưởng hoa.

Mặt nàng đẹp như ngọc, hình dáng thướt tha yếu điệu trong lớp xiêm y màu sương đục, hòa lẫn với cảnh trí thiên nhiên cực kỳ mộng ảo, càng làm cho trời đất trở thành một vùng thoát tục!

Bất thành linh giữa khung cảnh êm đềm thanh thoát ấy có một tiếng động làm rung chuyển cả cỏ cây hoa lá. Tiếng động của vó ngựa vút ngang qua mãnh liệt như một trận cuồng phong, khiến thiếu nữ đang thả hồn với thiên nhiên phải giật mình kinh hãi. Nàng quay đầu nhìn lại... chỉ kịp thấy đuôi một con tuần mã chạy biến vào khu vườn nhà mình.

Thiếu nữ châu mày lạ lùng, vội vàng rời ngôi nhà mát.
Dọc theo lối ngựa vừa phóng qua còn để lại từng vũng máu
rải rác trên cỏ...

— «Nhu vậy kẻ vừa phóng ngựa ngang qua đây hẳn bị
thương trầm trọng?»

Nàng lảo bảm một mình, nét mặt thoáng băng khuâng.
Rồi không hiểu nghĩ sao, nàng bước theo vết máu đi lần ra
khu vườn.

Bỗng lúc ấy có tiếng la hét om om ngoài ngõ.

Xuyên qua giàn rào hoa Thiên-Lý, thiếu nữ trông thấy
binh gia lính tráng của triều đình đứng lố nhố...

Họ đang theo dấu một người? Tiếng họ vọng vào trong:

— Vừa thấy tên thích khách chạy hướng này, sao đã mất
dạng?

— Tôi nghe tiếng vó ngựa đi xa rồi.

— Hẳn bị thương nặng không thể phi ngựa nhanh được.
Chắc hẳn ẩn trốn đâu đây...

— Tên đó không thể trốn ở đây!

— Làm sao chú biết?

Một giọng kẻ cả quát lên:

— Chúng bây khỏi cãi nhau vô ích. Nửa đội do chú
Lươn chỉ huy hãy rượt theo con đường trước mắt. Nửa đội ở
lại đây với ta vào nhà này lùng soát.

Có tiếng văng dạ và tiếng vó ngựa rộn ràng.

Thiều nữ nghe lời bàn tán của bọn lính, sắc mặt có nhiều thay đổi. Nàng dừng bước, xoay người đổi hướng đi vào nhà.

Đồng lúc ấy có tên hoàng nô¹ từ trong nhà đi ra thấy bọn người tông cửa rào, liền chạy tới chặn lối, hỏn hển nói:

— Các ông muốn làm gì? Nơi đây là gia tư của quan Hàn-Lâm.

Bọn lính đang xông xáo tiến vào, nghe nói nhà quan thì đứng khựng lại. Song tên Trưởng đội vẫn nói giọng hách dịch:

— Người vào bẩm với chủ người: «có binh triều đến đây».

Tên hoàng nô vẫn đứng chặn ngang lối vào, nhỏ nhẹ nói:

— Thưa các ông, giờ này các quan chưa bái chầu, chỉ có phu nhân ở nhà thôi.

— Thế người vào thông báo với phu nhân người: «binh triều cần khám xét khu vườn nhà này».

— Các ông không nên làm phiền phu nhân.

Tên đội trưởng bắt kể lời ngăn cản của tên hoàng nô, xông xáo bước tới... Tên hoàng nô quả thật can đảm, nắm tay tên đội trưởng kéo giật lại, nói:

— Ông không được tự tiện! Chờ tôi bẩm lại phu nhân...

Trong lúc hai bên dằng co thì từ trong nhà có một người đàn bà độ tứ tuần hình thái trang trọng ung dung bước ra, theo sau có một nàng hầu.

---

¹ Người ở nhà quan

Người ấy chính là NguyễnPhiKhanh phu nhân. Tên hoẵng nô thấy chủ liền chạy tới báo trình tự sự. Người đàn bà nghe xong liền gật đầu, rồi khoan thai bước ra ngõ, cất tiếng nhỏ nhẹ hỏi bọn lính:

— Các người muốn tìm ai trong ngôi nhà này?

— Bẩm phu nhân! Có kẻ thích khách Vua vừa phóng ngựa ngang đây. Chắc chắn hấn trốn trong vườn.

Phu nhân mỉm cười điềm đạm:

— Kẻ nào đó làm gì dám chạy vào nhà ta?

— Xin phu nhân hãy để cho chúng tôi tìm bắt kẻ thích khách Vua, kéo mang trọng tội với triều đình.

Nghe tên đội trưởng dùng lời hăm dọa mình, phu nhân có hơi phật ý, song bà vẫn ôn tồn nói:

— Nhà ta làm gì có chứa kẻ thích khách chứ? Tốt hơn các người nên đi chỗ khác tìm.

Tên đội trưởng đưa tay chỉ một góc nơi hàng rào, nói bằng giọng cương quyết:

— Phu nhân hãy nhìn kia... Nơi đó vết ngựa vừa phóng qua còn rành rành.

Nguyễn phu nhân lấy làm ngạc nhiên. Bà bước tới gần giàn rào xâm xoi, thấy cành gãy hoa rơi lả tả trên mặt đất... Rõ ràng có dấu người cưỡi ngựa vừa lướt qua đây !

Mặt bà vụt đổi sắc khi trông thấy một vũng máu không xa nơi đó. Bà chưa biết sẽ có thái độ nào với bọn lính ? Chợt có một giọng thỏ thẻ sau lưng:

— Thừa mẫu thân! Khi nãy con bắt bướm té vào giàn rào làm gãy nát cả hoa. Mẫu thân không trách con chứ?

Người con gái đứng ngắm hoa khi nãy đã đến đó từ bao giờ? Nguyễn phu nhân xoay người lại, nói khẽ:

— Thúy Uyên, con nên vào nhà cho mau! Đừng để bọn thô lỗ này nhìn thấy mặt!

Thiếu nữ nũng nịu:

— Mẫu thân nên bảo chúng đi chỗ khác tìm người!

Trong lòng phu nhân đã tin điều nghi ngờ của tên đội trưởng là đúng. Song không hiểu sao bà lại chiều ý con gái, lớn giọng bảo đám binh:

— Các người chớ thắc mắc làm gì! Nhà này không có kẻ lạ vào đây. Còn chỗ giàn rào gãy nát kia là do con gái ta sẩy chân té nơi đó.

— Thế còn dấu chân ngựa phu nhân nghĩ sao?

Thấy tên đội trưởng vẫn chưa chịu đi, thiếu nữ đang núp sau lưng mẹ vụt lộ mặt ra nói:

— Các người đi đi thôi!

Âm thanh thoát ra nghe thật êm tai, mà lời nói y như một lệnh truyền! Và lệnh truyền ấy tuy thanh thốt mà oai dũng còn hơn vạn tiếng hét của quân binh!

Bọn lính Hồ vừa trông thấy mặt nàng đã buông gươm đao xuống đất. Chừng nghe lời nàng phát ra, cả bọn đồng ríu rít lui có trật tự, ngay cả tên đội trưởng khi nãy hùng hổ, giờ cũng sò co đi thụt lùi trở gót ra ngoài!

Rồi cũng chẳng ai bảo ai, cả bọn đồng lên ngựa đi thẳng một mạch, không dám hó hé một lời!

Sắc đẹp của nàng này quả thật lạ lùng huyền bí, nhất là đôi mắt như sao trời lóng lánh ngân quang, khiến cho kẻ đối diện nhìn vào phải kiêng dè sợ hãi.

Tên hoẵng nô thấy bọn lính lủi thủi bỏ đi, khoan khoái vỗ tay reo:

— Ha ha... Bọn bây thấy cô nương thì hồn phi phách tán, hết dám hung hăng!

Nguyễn phu nhân mỉm cười với con gái:

— Con gái mẹ oai quá!

Người con gái có tên Thúy Uyên ôm vai mẹ nũng nịu nói:

— Chúng sợ mẫu thân nên rút lui, chớ nào phải sợ con?

Nguyễn phu nhân vụt nghiêm giọng hỏi:

— Khi này con đứng bên ngoài, chắc trông thấy kẻ lạ phóng ngựa vào vườn nhà ta?

Thúy Uyên cúi mặt đáp nhỏ:

— Xin mẫu thân tha lỗi cho con! Quả thật có kẻ lạ vừa phóng ngựa vào đây. Nhưng...

Nàng nín lặng một lúc ngược mặt lên nói bằng giọng xúc động:

— Người ấy chắc bị thương nặng lắm mẫu thân à. Con thấy vết máu rải rác khắp nơi. Một người mang thương nặng, lẽ nào mình nhẫn tâm để bọn lính bắt đi?

Phu nhân thở ra, nói:

— Con có nghe chúng nói chứ? Kẻ đó là kẻ thích khách vua. Con không sợ bị liên lụy đến phụ thân và gia huynh con à?

ThúyUyên nghe mẹ trách, sợ hãi cúi gầm mặt, đôi mắt rung rung lệ... Nguyễn phu nhân biết tánh con gái hay thương người, hay che chở kẻ lâm nạn, nên tuy ngoài mặt bà rầy la mà trong lòng rất đẹp ý. Bà nắm tay con dắt đi vừa nói:

— Thôi việc đã lỡ rồi, ta hãy ra vườn tìm xem người ấy còn đó không?

Hai mẹ con bước nhanh ra khu vườn. Tên hoẵng nô và con hầu cũng nối gót theo sau.

Trời bây giờ đã nhá nhem tối, các vết máu rơi rớt trên mặt đất khó thể nhận ra. Lại thêm vườn rộng mênh mông, cây trái sầm uất, nên bốn người lục lạo một lúc vẫn chẳng thấy dấu vết kẻ lạ.

ThúyUyên lo âu nói:

— Cứ xem những vũng máu còn đọng trên lối đi thì người này không thể đi xa được, chắc là bị thương nặng lắm! Nhưng sao không thấy...

Nguyễn phu nhân ngắt lời:

— Cũng có thể người ấy vượt khỏi khu vườn nhà ta rồi! Như vậy càng hay! Ta chỉ sợ thân phụ và gia huynh con biết chuyện sẽ trách mẹ con mình làm điều phi pháp.

Bà nói vừa trở gót quay vào nhà. ThúyUyên kéo tay mẹ giữ lại, nài nỉ:

— Mình tìm thêm một lượt nữa! Nếu không thấy người ấy thì thôi.

Nguyễn phu nhân mỉm cười nhìn con gái lắc lắc đầu, tỏ ý chịu thua tách bưng bình của nàng. Bà vốn rất cưng con gái.

Hơn nữa lòng nhân của ThúyUyên nào khác gì Bà? Chính bà thường ngày răn dạy con phải cứu giúp kẻ lâm nạn thì làm sao bà có thể làm ngơ vụ này?

Hai mẹ con cùng rảo bước khu hoa viên một vòng nữa. Chợt nơi bụi hoa QuỳnhAnh um tùm trước mắt các cành lá lay động...

Tên hoẵng nô cũng vừa thoáng thấy nên bươn bả chạy tới trước, rồi la lên:

— Bẩm phu nhân! Người này nằm chết ở đây, ghê quá!

Nguyễn phu nhân và ThúyUyên nhanh chân bước tới, thấy một người nằm không động đậy trên vũng máu, không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

Một khắc lầy lại bình tĩnh, Nguyễn phu nhân cúi xuống xem xét thương thế nạn nhân, nghe hơi thở yếu ớt, tim còn đập. Bà vội vàng hỏi tên gia nhân của mình:

— Người mau mang người này vào ngôi nhà mát để có chỗ sạch sẽ băng bó thương tích. May ra người này còn sống.

Tên hoẵng nô vâng lệnh chủ ôm nạn nhân đi về ngôi nhà mát cách đó không xa. Toàn thân người ấy đầy những vết đao kiếm, máu vẫn chưa ngưng chảy, gương mặt tái xanh không khác gì người chết. Có điều mọi người nhận ra là một thanh niên trẻ tuổi, hình thể cao lớn.

Nạn nhân được đặt trên chiếc băng dài nơi nhà mát. Nguyễn phu nhân ra lệnh cho hai gia nhân vào nhà lấy nước nóng và khăn lau để lau vết thương cho nạn nhân. Bà cũng tắt tả vào nhà tìm vải băng và thuốc cầm máu.

Thúy Uyên ngồi lại canh chừng nạn nhân, thấy nơi cườm tay người ấy máu nhều từng giọt, lòng bất nhẫn lấy khăn tay của mình buộc vào chỗ vết thương để cầm máu.

Bỗng nhiên người ấy rên nho nhỏ và mở mắt ra... ánh mắt lơ đờ... Thúy Uyên thấy nạn nhân tỉnh, mừng rỡ cúi đầu xuống gần toan hỏi thăm vài lời. Song người ấy như còn chìm trong cơn mê, đôi mắt mở ra một nhọc, rồi từ từ khép lại...

Nhìn gương mặt không huyết sắc của nạn nhân, Thúy Uyên thở dài.

Người nằm trước mặt nàng là một tử tội của triều đình, mà nàng thấy rõ là một vị anh hùng!

Từ mấy năm qua nhà Hồ cai trị có lắm người chống đối. Người này cũng như những kẻ đã ngã gục trước, chỉ vì không chấp nhận một triều đình bạo tàn.

Ôi, có can đảm nào bằng một mình lên vào hoàng cung hành thích nhà Vua? Giờ đây xác thân tan nát, chẳng biết sống chết ra sao?

Tự nhiên hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt mỹ miều của người con gái...

Thúy Uyên chợt nghĩ đến phụ thân và gia huynh...

— «Cha và anh nàng hiện làm quan tại triều, là kẻ ái quốc hay phản quốc?»

Câu hỏi thoáng qua trong đầu làm nàng sợ hãi đứng lên đi tới đi lui, cố xua đuổi những ý nghĩ không phải về phụ thân và huynh trưởng.

Lúc ấy Nguyễn phu nhân từ trong nhà trở ra với hai gia nhân mang đầy đủ dụng cụ lau rửa, vải băng, thuốc men...và còn có cả ngọn đèn lồng.

Vừa bước vào nhà mát, Nguyễn phu nhân đã lên tiếng hỏi con:

— Nạn nhân vẫn chưa tỉnh sao?

— Người ấy tỉnh một khắc rồi thiếp đi, máu chảy quá nhiều, sợ không sống nổi!

Nàng nói với giọng hết sức hiu hắt. Nguyễn phu nhân liếc thấy vẻ ảm đạm trên gương mặt con gái có hơi lạ lùng, song bà không hỏi thêm, lo băng bó cho nạn nhân.

Chốc sau mọi việc đã hoàn tất, Nguyễn phu nhân bảo tên hoàng nô:

— Người chạy ra ngõ xem động tĩnh thế nào? Nếu không có gì nghi ngờ thì trở vào đưa người này ra ngoài.

Tên hoàng nô chưa kịp chạy đi, chợt nghe tiếng ngựa hí thật gần. Mọi người kinh hãi nhìn ra... thấy con ngựa của ai đứng sừng sững trước nhà mát?

Thúy Uyên kêu khẽ:

— Con tuấn mã của người này! Ban chiều chính con thấy con ngựa này vút qua. Lạ chưa! Nó ẩn núp ở đâu mà bây giờ tới đây tìm chủ?

Nguyễn phu nhân nói:

— Giống ngựa tinh khôn lắm! Khi chiều nó ẩn trốn một nơi để không ai tìm thấy chủ nó. Giờ nó tìm chủ vì biết hiểm nguy đã không còn.

Bà quay sang tên hoẵng nô ra lệnh:

— Người mau buộc con tuấn mã giữ lại, rồi ra đường dò xét tình hình xem sao?

Tên hoẵng nô vâng lệnh chạy đi. Nguyễn phu nhân sai con a hoàn:

— Người vào nhà lấy bình trà nóng, cái chén và ít bánh trái đem ra đây.

ThúyUyên nghe mẹ sai bảo hai gia nhân, trở mắt kinh hãi hỏi mẹ:

— Thân mẫu muốn cho người này rời nhà ta ngay bây giờ sao? Thương thế nặng như vậy làm sao lên ngựa được?

Nguyễn phu nhân nghiêm giọng nói:

— Chúng ta không thể chứa người này lâu hơn! Con đã rõ vì sao. Bữa nay may là cha con và anh con về nhà muộn, chứ không chưa chắc chúng ta có thể giúp gì được.

ThúyUyên nài nỉ:

— Thân mẫu ơi, cứu người phải cứu cho trót! Lẽ nào thân mẫu nhẫn tâm quăng người ta ra đường đang lúc bất tỉnh mê man sao?

— Ta không thể làm khác hơn! Cha và anh con phục vụ triều đình, nên nhà ta không thể chứa kẻ thích khách vua! Cái tội này nếu triều đình biết được, toàn gia chúng ta sẽ bị bay đầu. Con đừng đòi hỏi mẹ phải làm hơn!

— Con nghĩ, dù có phụ thân hay gia huynh ở nhà, chắc cũng phải có lòng che chở cứu giúp người này.

Nguyễn phu nhân nhìn con gái, lắc đầu thở ra:

— ThúyUyên, lòng nhân của con ta rất đẹp ý. Nhưng lần này ta không thể nghĩ đến người khác mà quên tai họa của gia đình ta về sau. Con đừng thắc mắc nữa! Ta sẽ bảo tên hoằng nô đưa người này tới chỗ an toàn. Con không phải lo nữa!

Bà dứt lời vội vàng rời ngôi nhà mát, sau khi căn dặn con gái:

— Mẹ vào nhà tìm bộ y phục của anh con để người này mặc thêm vào. Nếu người ta có tỉnh, con nên cho uống chén thuốc đó.

ThúyUyên còn lại một mình với nạn nhân. Bây giờ nhờ ngọn đèn sáng tỏ và nạn nhân vừa được lau rửa lớp bùn đất trên mặt, nên nàng thấy rõ là một chàng thanh niên vô cùng anh tuấn. Từ cái miệng, cái mũi, đôi mày, đôi mắt... Tất cả hợp thành một dung nghi quyền quý cao sang, khiến con tim nàng vùng đập liên hồi.

Người con gái tuổi đôi tám chưa biết yêu, lần đầu tiên chợt nghe một thứ tình cảm len lỏi vào hồn. Tình cảm này mới lạ quá, nàng không hiểu ra sao? Nhưng con tim như bị giao động say say ngây ngất...

Người ấy bỗng chợt tỉnh giấc. Đây là lần thứ hai người ấy hồi tỉnh và cũng là lần thứ hai người ấy nhìn thấy trước mắt mình một gương mặt thiên thần kỳ bí, với đôi mắt lóng lánh như sao trời...

ThúyUyên thấy nạn nhân tỉnh, liền bung chén thuốc kê vào miệng, nhỏ nhẹ nói:

— Người gắng uống chén thuốc này để phục hồi sinh lực.

Nạn nhân nhìn nàng trân trời và vâng lời nàng uống chén thuốc, chớ không nói được tiếng nào.

Uống xong chén thuốc người ấy có vẻ mệt ngất ngư. Thúy Uyên xót xa bảo:

— Người hãy ngủ yên. Tai nạn đã qua rồi! Không còn gì nguy hiểm nữa đâu!

Giọng nàng thật êm, nhưng chính đôi mắt thu hút hồn người của nàng mới có mãnh lực làm cho kẻ đối diện râm rập tuân theo.

* *

Tỉnh dậy lần thứ ba, chàng thanh niên tức Trường Sơn thấy mình nằm trong một chòi lá, dưới nền đất có lót rơm. Nhà không cửa nên nhìn thấy trước sân từng đồng rơm cao ngất.

Chàng bặt mình ngồi dậy, nghe toàn thân ê ẩm đau nhức. Nhưng lạ lùng là các vết thương đều được băng bó sức thuốc.

— Ai? Ai đã làm điều này? Nơi đây là đâu? Vì sao ta nằm đây?

Những câu hỏi nhảy múa trong đầu khiến chàng choáng váng nằm trở xuống, mắt nhắm lại, hồi nhớ những gì xảy ra...

Nhớ đến giờ phút tử chiến với bọn lính Hồ nơi hoàng cung để cho em thoát khỏi vòng vây địch cùng với nàng mỹ nữ Huỳnh Như... Nhớ đến lúc chạy thoát khỏi thành nội, phóng lên lưng con tuấn mã thì bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Bất thành linh chàng vùng ngồi dậy kêu lên:

— Ân nhân! Ân nhân của tôi!

Phải! Chàng nhớ rõ trong hai lần hồi tỉnh chàng có thấy gương mặt của người con gái... Một gương mặt đẹp khó tả bằng lời. Nhất là đôi mắt của nàng vừa lạ lùng, vừa thu hút...

Chính người đó là ân nhân của chàng! Người đó cho chàng uống thuốc, người đó băng bó vết thương cho chàng. Nhưng... tại sao người đó lại đem bỏ chàng nơi đây? Vì sao không cho chàng biết rõ họ tên để chàng đền ân đáp nghĩa?

Chàng khốn khổ ôm đầu... chợt thấy cạnh chỗ mình nằm có một bình trà, một cái chén và một đĩa đựng đầy bánh mứt, hoa quả.

— Trời ơi, ân nhân của chàng chu toàn đến thế! Nàng chu toàn chỉ vì không muốn cho chàng biết nàng là ai, nhà cửa ở đâu ?

Chàng khép mắt nhớ lại gương mặt ấy...

Gương mặt chỉ cần nhìn một lần thôi trọn đời không thể quên!

Chàng với tay lấy chén rót nước. Nước đã nguội lạnh từ lâu, trái cũng héo xèo. Chứng tỏ chàng nằm nơi chòi tranh này chắc cũng đôi ba ngày?

Trà ngào nhưng hương vị thật ngon! Trường Sơn uống một hớp trà nghe trong người khỏe hẳn, không hiểu là loại sâm trà hay là trà ở thượng giới?

Từ cái đĩa bạc, đến cái bình, cái chén... rõ ràng là vật dụng của một nhà quyền quý! Chàng chợt thấy chiếc áo gấm chàng đang mặc trên người là loại gấm quý, chỉ nhà quan mới có.

Như vậy ân nhân của chàng nếu không là con quan, thì cũng thuộc nhà giàu có nhất nước. Hèn chi người ta thì ân không cần báo!

Nhưng chàng vốn là con người ân oán phân minh. Dù ân nhân chàng cố ý không cho chàng trả ân, chàng cũng quyết tìm người ấy để ít ra nói đôi lời cảm tạ.

Ăn ít bánh và uống nửa bình trà, chàng cảm nghe sinh lực hồi phục nên lần bước ra ngõ.

Trời đang nắng gay gắt, song nhờ những đồng rơm cao che khuất ánh mặt trời, nên trong nhà mát rượi.

Đôi mắt Trường Sơn vụt sáng rực lên khi trông thấy chính giữa hai đồng rơm cao có con tuấn mã đang vẫn vờ ngậm cỏ.

Con tuấn mã ấy chính là con PhiLong của chàng! Vừa thấy chủ nó hí lên những tiếng mừng rỡ. Trường Sơn đi lần dò đến bên con vật, vuốt ve nói:

— PhiLong, mi chờ ta chắc mòn mỏi lắm? Giờ mi gắng đưa ta về nhà Dương lão bá nhé?

Con vật như hiểu ý chủ, hai chân đạp thành thịch xuống đất tỏ vẻ vui mừng. Trường Sơn leo lên yên ngựa một cách khó khăn mệt nhọc, tuột lên té xuống mấy lần, các vết

thương lại rỉ máu. Cuối cùng chàng cũng ngồi được trên lưng con tuấn mã rời túp lều tranh với vó câu hết sức nặng nề.

Nơi đó là đồng không mông quạnh không có dân cư. Chàng thả ngựa đi một lúc lâu vẫn không tìm ra người hỏi thăm đường về nhà DươngTrangTấn.

Mãi đến chiều ngựa mới đến một làng nhỏ. Chàng hỏi ra mới biết nơi đây là thôn LộcNinh thuộc Đông-Nam Thanh Hóa. Nhà của DươngTrangTấn ở hướng Tây-Bắc, nên chàng và ngựa lại phải đổi hướng đi.

Thế xác rã rời, tinh thần mệt mỏi, TrườngSơn về được tới cửa nhà DươngTrangTấn thì té huych ngay cạnh chân ngựa.

Cũng may lúc ấy có hai đứa trẻ 7, 8 tuổi, cháu nội của DươngTrangTấn, đang nô đùa trước sân, thấy TrườngSơn trở về mình mấy băng bó, té sụm ngay chân ngựa, chúng hốt hoảng gọi nội tổ ơi ới.

TrườngSơn được mang vào nhà trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Đến khuya chàng tỉnh táo, thấy DươngTrangTấn ngồi bên cạnh giường, chàng cảm động hỏi:

— Tôi đã về được đến nhà lão bá rồi sao? Còn em tôi đâu?

DươngTrangTấn lắc đầu, thở dài:

— Máy hôm rày tôi lo cho nhị vị công tử vô cùng, nên đã báo tin Nguyễn tướng công.

— Như vậy nhị đệ tôi chưa trở lại đây sao?

— Chính tôi cũng không hiểu vì sao đệ nhị công tử chưa về đây! Hôm đó hai công tử phóng vào trong thành rồi thì tôi ngồi lại một chỗ chờ tin. Thịnh thoảng có bọn lính tuần rảo ngựa đi qua, nhưng chúng ngỡ tôi chỉ là lão ăn mày nên không chú ý đến tôi. Lúc sau tôi nghe có tiếng hò hét bên trong thì biết có biến, nên tức khắc chạy tới lùm cây dất hai con ngựa của nhị vị đến bề tường chờ sẵn.

Rồi tôi bỗng thấy đệ nhị công tử từ trong thành phóng ra, trên tay có ôm một người con gái mình mẩy nhuốm máu. Tôi vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, song chưa kịp hỏi gì thì nhị công tử đã phóng lên yên ngựa mang cô gái chạy đi, vừa nói vọng lại: «Bị động rồi! Gia huynh tôi cản đường cho tôi thoát trước để cứu nàng này». Tôi nghe nói liền dất ngựa đến sát tường thành chờ công tử... Khi công tử nhảy qua tường lên ngựa phóng đi thì bọn Hồ cũng rần rộ chạy rượt theo. Tôi không dám lộ mặt ra, phải núp lại nơi lùm cây chờ đến khuya mới lần dò về nhà.

Ngừng một lúc ông tiếp:

— Tôi tưởng đệ nhị công tử đã yên thân trở về nhà tôi lâu rồi, không ngờ đến nay vẫn bật tâm! Còn công tử mấy hôm ở đâu?

Trường Sơn dàu dàu kể:

— Tôi phóng lên yên ngựa thì ngất đi, mặc cho con tuấn mã chạy tới, bất kể phương hướng. Trong lúc thần trí mơ mơ tỉnh tỉnh tôi có cảm tưởng như binh Hồ rượt theo đông lắm. Thế rồi chẳng biết mọi sự diễn biến ra sao? Chỉ biết rằng hai lần hồi tỉnh đều thấy gương mặt của một người con gái dung nhan kỳ bí... Tôi nhớ dường như nàng đã cho tôi uống thuốc và tôi chắc cũng chính nàng là ân nhân cứu chữa vết thương và băng bó cho tôi.

DươngTrangTấn hỏi:

— Thế ra mấy ngày qua công tử nướng nấu nơi nhà ân nhân?

TrườngSơn đáp giọng buồn rầu:

— Tôi chẳng rõ ân nhân tôi là ai, ở đâu? Vì lần thứ ba hồi tỉnh, tôi thấy mình nằm trong một chòi lá giữa đồng, thuộc thôn Lộc-Ninh. Người ta không muốn tôi trả ân! Suốt đời tôi có lẽ sẽ không có cơ hội đền đáp cái ân cứu tử!

DươngTrangTấn an ủi:

— Công tử hãy an tâm tịnh dưỡng. Khi thương thể lành lại, sức khỏe bình phục rồi, tôi tin chắc công tử tìm ân nhân không khó.

TrườngSơn đổi giọng lo âu:

— Tôi định ninh nhệ đệ tôi đã an lành trở về đây trước rồi. Chẳng rõ vì lý do gì em tôi và cô gái kia bật tâm?

— Tôi nghĩ đệ nhệ công tử ẩn trốn đâu đó, chưa tiện về đây, chớ không có việc gì đâu! Công tử đừng quá lo!

TrườngSơn ôm mặt rầu rĩ:

— Nhệ đệ tôi không biết dùng một tác sắt để tự vệ, lại phải lo cho cô gái bị thương nặng! Tôi chỉ sợ bọn Hồ đã bắt được họ...

DươngTrangTấn lắc đầu, ngắt lời:

— Đệ nhệ công tử là người đa mưu túc trí. Bọn Hồ không dễ gì hại được đâu!

Bỗng nhiên DươngTrangTấn đứng lên nói:

— Tôi vào nhà bếp hâm cháo cho công tử ăn đỡ đói nhé? Giờ này bọn trẻ đi ngủ hết rồi.

TrườngSơn cảm động nói:

— Chúng tôi làm phiền lão bá muôn phần, chẳng biết lấy chi đền đáp?

DươngTrangTấn cười nhỏ:

— Công tử lo việc quốc gia, tôi phụng sự cho công tử. Kể như tôi cũng đóng góp một phần nhỏ mọn cho đại cuộc thì sao gọi là ân được?

Ông nói xong đi vào nhà bếp, chốc sau mang ra tô cháo nóng. TrườngSơn vừa ăn vừa kể những gì xảy ra trong hoàng cung chiều bữa trước.

DươngTrangTấn bấy giờ mới hết thắc mắc về người con gái bị thương do TrườngGiang mang đi. Ông chát lưỡi nói:

— Đàn bà con gái can đảm như nàng ấy thật hiếm! Chúng ta là nam nhân cũng cảm thấy hổ thẹn trước sự gan dạ và tấm lòng yêu nước của nàng.

TrườngSơn ngùi ngùi:

— Chẳng biết nàng ấy có thoát khỏi tử thần không? Nếu em tôi và nàng ấy bị bắt lại, chắc là cả hai phải chết. Thương thế tôi như vậy làm sao đi tìm họ?

Sau câu nói chàng thở ra áo nã và không muốn ăn nữa. DươngTrangTấn lại phải an ủi:

— Đệ nhị công tử là người quyền biến. Dù họ ở hoàn cảnh nào chắc cũng biết xoay sở. Hiện thời công tử cần nằm

yên một chỗ cho vết thương sớm lành. Mọi việc khác tôi xin lo liệu.

TrườngSơn biết không thể làm gì được hơn, vì sức chàng hiện thời chưa thể hoạt động. Chàng khổ tâm lắm! Sợ DươngTrangTấn lo lắng thêm, chàng gượng cười nói:

— Khuya rồi, xin lão bá đi nghỉ. Tôi không sao!

DươngTrangTấn đi rồi TrườngSơn cũng tắt đèn nhắm mắt tìm giấc ngủ, song mãi một lúc lâu vẫn không sao ngủ được! Tâm trí chàng nặng trĩu lo âu vì em, vì HuỳnhNhu, vì cái ân không biết làm sao đền đáp người con gái lạ khó quên!

* * *